

skulde gøre, hvad der stod i hans Magt, for at holde det inden for de Grænser, som han er enedes med Finansudvalget om. — Jeg skal ikke komme videre ind paa denne Sag, men der er dog endnu et Par Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gøre derom. Den ærede Ordfører rettede en temmelig stærkt Vebredelse mod den nuværende Ledelse af det kongelige Teater. Jeg er ikke sat til at være Forsvarer for denne, men jeg slyer dog heller ikke at udtale, at jeg har det Indtryk, at den nuværende Ledelse i Mod sætning til den forrige vil gøre, hvad den foraar for at tilvejebringe bedre økonomiske Forhold ved Teatret. Den ærede Ordfører brugte det Udtryk, at der var ingen „Fart“ i Ledelsen. Jeg ved ikke, hvad den ærede Ordfører hermed sigter til, men jeg skal dog nævne et Par Ting, som mulig kan berolige den ærede Ordfører. Da jeg er Medlem af Teaterkommissionen, har det interesseret mig at gøre forskellige Optegnelser for at anfille en Sammenligning mellem de foregaaende Aar og nu. Jeg skal da anføre som Resultat af mine Undersøgelser, at i 1893—94 opførtes der i hele Sæsonen 30 Skuespil, 13 Operaer og 6 Balletter, men i Aar, hvor man dog endnu har henved et Par Maanedre tilbage af Sæsonen, har man opført 35 Skuespil, 10 Operaer og 5 Balletter, med andre Ord, i Fjor blev der hele Sæsonen opført 49 dramatiske Arbejder, medens der i Aar, hvor der, som sagt, endnu er et Par Maanedre tilbage af Sæsonen, er opført ikke mindre end 53 dramatiske Arbejder. — Den ærede Rigsdagsmand for Njøbenhavns Ake Valgkreds (Scharling) omtalte temmelig indgaaende den Adresse, der er trykt og omdelt paa Medlemmernes Pladser, fra Skuespillere og Skuespillerinder ved det kongelige Teater. Jeg skal for mit personlige Vedkommende blot udtale, at jeg tror ikke, at Personalet ved det kongelige Teater har haft nogen Føje til at være bange for Kommissionens Indstillinger. Man har været bange for, at naar man nedsatte Teuen successtvt i 5 paa hinanden følgende Aar til 5 pCt., skulde det gøre saa stort Staa i deres Indtægter, at de kunde se, at der var Fare for deres økonomiske Eksistens. Jeg skal da henlede Opmærksomheden paa, at Kommissionens Forslag beregner en forøget Forestillingsindtægt af 50,000 Kr. om Aaret, og under Forudsætning af, at denne forøgede Indtægt naas, vil Teureduktionen ikke saa nogen videre Indflydelse paa de Lønninger, der nu have gennem Teuen. Og jeg skal bemærke, at dersom man ved Overgangen fra det gamle til det ny Teater havde nedsat Teuen resolut fra 10 pCt. til 5 pCt.

af Forestillingsindtægten, vilde Personalet ved Teatret omtrent have opnaaet samme Indtægt gennem 5 pCt. i det ny Teater, som de opnaaede gennem 10 pCt. i det gamle Teater. Naar det i dette Andragende hedder blandt andet, at Skuespillerne formene, at der har været Pladser nok i Teatret, men at det er Tilskuere, det har manglet paa, og naar de tilføje, at „da vi ingen Indflydelse have paa Teatrets Drift, staaer det ikke i vor Magt at forandre det Forhold“, er denne Passus ikke ganske rigtig. Det er ganske sikkert, at Personalet ved Teatret lægger ikke Repertoiret, men det faar dog en væsentlig Indflydelse paa, om det Repertoire, der lægges, overhovedet kan bringes i Udførelse. I den Henseende er det jo da mærkeligt at se den Forskel, der er paa det fgl. Teater og de andre Teatre med Hensyn til Sygemeldelser. Den ærede Ordfører var inde derpaa og antydede som et godt Raad derimod at dublere Kollerne, og det er jo muligt, at det vilde være et virksomt Middel. Men ogsaa paa dette Omraade har jeg gjort nogle Optegnelser, og det er da ret mærkeligt at se, at fra den 15de August og indtil den 1ste Marts i indeværende Saison er der af 69 Personer ved Skuespillet, Operaen og Balletten anmeldt ikke mindre end 560 Sygedage. Heri er endda ikke beregnet Sygedagene for Fru Keumert, Fru Kornerup og Hr. Meyer, der have været sygemeldte det meste af Saisonen; dersom deres Sygedage have været regnede med, vilde Forholdet havde været langt værre. Naar man nu ser, hvordan det i denne Henseende gaar til ved Privatteatrene, maa der virkelig være noget forkert i Forholdet ved det fgl. Teater. Ser man f. Eks. hen til, at et Stykke som „Madame sans Gêne“ ved Folketeatret har gaaet Aften efter Aften med samme Personale, saa er det dog høist mærkværdigt at se, at ved det fgl. Teater er der ikke mindre end 560 Sygedage anmeldte af et Personale, der kun bestaar af 69 Personer. Der er noget i det Forhold, der ikke er ganske rigtig. Om Personalet ved det fgl. Teater er mere sensibelt end ved de andre Teatre, ved jeg ikke, men det er jo ogsaa muligt, at man ikke viser den Energi ved et Stats-teater, som man gør ved et Privat-teater. Ved et Privat-teater, hvor enhver Skuespiller og Skuespillerinde har en Følelse af, at dersom det ikke gaar godt, dersom Teaterdirektionen gaar fallit, staa de brodløse alle sammen, anvendes der en ganske anderledes Energi end ved et Stats-teater, hvor man ved: Ja, gaar det, saa gaar det, og gaar det ikke, ja, saa betaler Statskassen, hvad der mangler! — Naar det ærede Medlem for Njøbenhavns